

האב לודוויג גאיינר היה ככל הנראה אביו האמיתי של ריכארד ואגנר. הבן בבגרותו ניסה להתנכר לו.

ימים מאושרים אלה, שמהם אני הנהנה עתה, יקמו בי את נקמתם? שכן בתורף הקרבוואב עשויה לתקוף אותי צינתם של החיים.

זו היתה אמנות צעירה יחסית, בצורתה המודרנית, בת מעט יותר מ-200 שנים. ההיסטוריונים של המוזיקה מצביעים על 1597 כעל שנת-לידתה של האופרה, ועל מחוז טוסקנה באיטליה כעל מולדת ה' אמנות הזאת. בהדרגה התפשטה האופרה האיטלקית צפונה, וחדרה אל המרכזים

חייו של ואגנר תוארו בעשרות

אך אף אחד מהם לא תורגם

היתה שחקנית ראשית בתיאטרון פרוכיני ציאלני קטן. ואגנר חיזר אחריה במשך שנותיים, כשהיא דוחה שוב ושוב את הצעותיהנישואין שלו. עד שנעתרה לו, לבסוף.

החשובים של אירופה, ערייהבירה וחצ'רות המלכים והקיסרים. הללו הקימו בתי אופרה, גייסו חלוקות ותיזמורות, ובדרך כלל הביאו מנצחים מאיטליה, עד שהאמר נית החדשה התחילה לחדור לשיכבתי האמנים המקומית בכל ארץ.

משרתת בתחתונים ורודים

מ' ינה היתה בת 27. ריכארד ואגנר היה בן 23. חברתינשים היתה ל' וואגנר הצעיר צורך חיוני.

אחרי ארב קשה הגיע צרפתית לא חצוצרות. לש האופרה להע מוסיקליים. שכתב, והוא גרמניה תמו אוחו. במשך לקבל שום רון בולבווארד למולו נמצ מ'ל של עשה למענו של מגינות כמה מאמרים ליים, והצליח בינתיים וריאוצי וכת הבאה: ההו מאוד מעליל מערב-אירופש אחרי שלו ואגנר למולו באופרה של שנת 1842 וז' היה ואגנר מבוקש.

צמיחתם של המלחינים הגרמניים הגדוי לים, ריטר כריסטוף ויליבלד פון-גלוק וולפגאנג אמדיאוס מוצארט, בישרה את המהפכה הראשונה באופרה, כאשר שני אלה התחילו להיפרד מן האולימפוס ה' יווני כמקור יחידי לעלילה. מוצארט אף העז להעלות עלילות שהתבססו על תול' דות זמנו. גלוק ומוצארט הכשירו את הקרקע לתחילת התקופה הרומנטית, ש' מבשרה הגדול היה בטהובן. ואגנר, ש' הכיר היטב את יצירותיו של בטהובן, היה עתיד לחולל את המהפכה השניה בתול' דות האופרה.

חצי-עירום בחלון

אגנר התחיל להצליח בלייפציג. כישרונותיו הבולטים וסיוע בני מישר פחתו — כימעט כל אחיו ואחיותיו עסקו במוסיקה ובתיאטרון — הביאו להעלאת

קוזימה

אשת תלמידו, שהיתה לאהובתו ואחר-כך ל' אשתו. ואגנר מת בזרועותיה בוונציה, יצירותיו. אך היה עליו לקטוע מסע' הצלחה זה. בסכסוגיה נערך גיוס, וריכ' ארד נמלט מלייפציג ב-1833, כדי שלא לשרת בצבא המלך.

המשך ממוד 61) סיפוריהעם האיטלקיים. הוא תור אל המיתוס הטכטוני הקדום, ובר הידש גם מבחינה מוסיקלית: הוא הכניס את ה' מוטיב, מישפט מוסיקלי חוזר המתאר דמות מסוימת, מצב מסויים או רגש מסויים. שני הלוקחים נקלטו היטב בנפשו של ואגנר, שעמיד היה לעשות ברעיוני תיו של ובר שימוש רב. הצורה שבה טיפל ואגנר, שנים רבות מאוחר יותר, במה שלמד מוובר, היא שהנחילה לו את תהילתו כמחולל מהפכה חשובה בתולדות האופרה ובתולדות המוסיקה החדשה. אך בשלב זה של חייו, ועדיין היה ואגנר עסוק במילים. כשהיה בן 11 כתב שירה, ובהיותו בן 16 התחיל לכתוב טראגדיה. זו היתה מין שילוב של ה' טרגדיות השקספיריות המלט והמלך ליר. ואגנר הרג לא פחות מ-42 דמויות שונות במחזה, והיה עליו להחזיר רבות מהן כרוחות-רפאים, כדי שהמחזה לא יגיע לסיומו בטרם-עת.

שאיפתו להלחין מוסיקה למחזה זה — היא שדחפה אותו אל לימודי מוסיקה. דרכו בעניין זה לא היתה סוגה בשושנים. מהר מאוד החליט שהוא יכול לכתוב אوبرטורה ראוייהלנגינה. ידידו היינריך דורן, מנצחה של התיזמורת בלייפציג, הסכים לנגן, והתוצאה היתה שואה. זה לא הפריע לוואגנר לטעון מאוחר יותר כי „התשיעית של בטהובן נשמעת כסוגטה

מינה

שחקנית הת אטרונו, שהיתה אשתו הראשונה של ואגנר. היא לא אהבה את התפקיד שהועיד לה. פשוטה לצד אוברטורה זו, המופלאה כל' כך במורכבותה. לוואגנר היו, ללא ספק, כישרונות מוסי' קליים גאונים, למרות שהיה נגן-פסנתר גרוע. הוא התקבל ב-1830 לאוניברסיטה של לייפציג, כפי שהודה בעצמו, עשה זאת בעיקר כדי שיוכל ללבוש את ה' מדים ההדורים של אחותה-הסטודנטים של סכסוגיה. אך הוא התקדם מהר מאוד ב' לימודי-המוסיקה שלו, והתברר לו ולמיר' דעיו כי הוא מיטיב להלחין. ואגנר המשיך גם בכתיבת המחזה שלו, והשילוב של הלחנה ומחזאות קבע לו כיוון ברור: האופרה.

ההצלחה

הפקת את כתיבתה תה על הבנ תחילת הצגו הקהל לא של ואגנר. אופ' חלוטין, אופ' כה. כבסיס לע' הידועה על לנדוד לנצח ואגנר היה האופראי מ' אלא קישור

מת'לדה

אשת מיטיבו של ואגנר הפכה לאהובתו. היא שינעה את בעלה להמשיך ולתמוך בו. כאשר היה ילד, גירו אותו בגדי אחיר' תיו, כשהיה בן 13. התארח בבית מישר' תת-חברים. מאוחר יותר סיפר: „העמד' תי פני ישן, כדי שהנערות ישאו אותי בדיהן למיטה.”

ואגנר תיעב את הבדידות. הוא חש כי לנשים, הרבה יותר משל גברים, יש ה' יכולת להבינו, אותו ואת היצירות שלו. להיטותו אחר הנשים באה לידי ביטוי בפרשיות-אהבים רבות, לפני נישואיו, אך גם אחרי שנשא את מינה. תמיד חי' פש, כפי שניסח זאת, „אהבה שאינה יודעת מצרים במובן של אמון-הרדי והת' מכרות הדדית.”

הגיוון אף הוא היה חשוב לוואגנר. היו לו פרשיות-אהבים עם נשים שנודעו ב' יכולתן האינטלקטואלית — אך גם עם משרתות. הוא אהב נשים בכל גיל, ומכל מעמד. אחת מאהובותיו היתה מנהלת משקי-ביתו, שנהגה לעשות את עבודות הבית, בישול וניקוי, כשאינה לובשת אלא את תחתונים הורודים — לפי בקשת ואגנר. חיי-הנישואין שלו עם מינה לא היו מוצלחים. תחילה ליוותה אותו מינה ב' נאמנות בכל מסעותיו, אך בעיקרן היו 25 שנות נישואיהם פרשה אומללה של מריבות, התקפות-קינאה, חיכוכים ופרי' דות. מינה עמדה לצידו בתקופת-השפל, אך הסתבכותיו של בעלה בהזבזבן בענייני-ספים ציננו את ריגשותיה. ואגנר ציפה ממנה שתהיה עקרת-בית נאמנה, בשעה שהוא המשיך באהבהביו וביצירתו. מינה היתה עצמאית מכדי להסכים למלא תפקיד מינה זה לאורך זמן. ואגנר עקר לריגה ב-1837. העיר היתה באותה תקופה תחת שלטונו של הצאר הרוסי, אך היוותה חלק מאזור-התרבות הגרמני, שכן נשלטה במשך זמן רב על-ידי הפרוסים. בריגה כתב ואגנר תלמיל ומוסיקה לשתי המערכות הראשונות של האופרה החדשה שלו, ריאנצי. זו היתה אמורה להיות הפקת-ענק, ולוואגנר לא היה ספק שלא יוכל להציגה בבית-אופרה